

DET GODE
MENNESKE
JESUS
 OG
SKURKEN
KRISTUS

Maria og Josef

Dette er historien om Jesus og hans bror Kristus, om hvordan de kom til verden, om hvordan de levede og hvordan en af dem døde. Den andens død indgår ikke i historien.

Som alle og enhver ved, var deres moders navn Maria. Hun var datter af Joakim og Anna, et velhavende og fromt ægtepar, der aldrig havde fået et barn, hvor meget de end havde bedt til Gud om et. Det ansås for en stor skam, at Joakim aldrig havde avlet noget afkom, og han følte skammen meget stærkt. Anna var lige så ulykkelig. En dag så hun en spurverede i et laurbærtræ, og sagde grædende, at selv fugle og dyr kunne yngle, mens hun var ude af stand til det.

Til sidst, måske på grund af de brændende bønner, undfangede Anna alligevel et barn, og da tiden var inde, fødte hun en pige. Joakim og Anna svor højt og helligt, at de ville vie hendes liv til Gud Herren og bragte hende til templet og overdrog hende til ypperstepræsten Zakarias, der kyskede hende og

velsignede hende og tog hende i sin varetægt.

Zakarias passede og plejede barnet som en due, og hun dansede for Herren, og alle elskede hende for hendes ynde og ukunstlede væsen.

Men hun voksede til, sådan som alle andre piger gør, og da hun var tolv år gammel, gik det op for templets præster, at hun inden længe ville begynde at bløde hver måned. Noget sådant ville naturligvis forurene det hellige sted. Hvad kunne de stille op? De havde påtaget sig ansvaret for hende og kunne ikke bare smide hende på porten.

Derfor bad Zakarias til Gud, og en engel fortalte ham, hvad han skulle gøre. De skulle finde en ægtemand til Maria, men han skulle være betydelig ældre, en besindig og erfaren mand. En enkemand ville være det ideelle. Englen gav præcise anvisninger og lovede, at der ville ske et mirakel, som bekræftede, at man havde valgt den rette mand.

Derfor tilkaldte Zakarias så mange enkemænd, han kunne finde frem til. Hver af mændene skulle medbringe en træstav. En halv snes mænd eller mere mødte frem som svar på tilsigelsen, nogle af dem unge, andre midaldrende og andre igen gamle. En af dem var en tømrer ved navn Josef.

Zakarias rettede sig efter de instruktioner, han

havde modtaget, samlede alle stavene sammen og bad en bøn over dem, før de igen blev givet tilbage til mændene. Den sidste, der fik overrakt sin stav, var Josef, og i samme øjeblik, han fik den i hånden, sprang den ud og fik blade.

„Du er den udvalgte!“ sagde Zakarias. „Herren har befalet, at du skal gifte dig med pigen Maria.“

„Men jeg er en gammel mand,“ sagde Josef. „Og jeg har sønner, der er ældre end pigen. Jeg vil gøre mig til grin i alles øjne.“

„Gør, som det er blevet dig befalet,“ sagde Zakarias, „eller blev mødt med Herrens vrede. Husk hvordan det gik Kora.“

Kora var en levit, der havde sat sig op imod Moses. Som straf havde jorden åbnet sig under ham og opslugt ham sammen med alt og alle, der hørte ham til.

Josef blev bange og indvilgede modvilligt i at gifte sig med pigen. Han bragte hende med sig tilbage til sit hus.

„Du skal blive boende her, mens jeg passer mit arbejde,“ sagde han til hende. „Jeg kommer snart tilbage. Herren vil holde sin hånd over dig.“

I Josefs hus arbejdede Maria så hårdt og var så beskeden i sin fremfærd, at ingen havde et ondt ord

at sige om hende. Hun spandt uld, hun bagte brød, hun hentede vand ved kilden, og efterhånden som hun blev ældre og udviklede sig til en ung kvinde, var der mange, der undrede sig over dette mærkelige ægteskab og over Josefs fravær fra hjemmet. Og der var andre, især unge mænd, der gjorde forsøg på at komme i snak med hende og som smilede indsmigrende til hende, men hun svarede fåmælt og holdt øjnene sænket mod jorden. Det var klart at se for enhver, hvor trohjertet og god, hun var.

Og tiden gik.

Johannes' fødsel

Nu var Zakarias, ypperstepræsten, gammel, ligesom Josef, og også hans hustru, Elisabeth, var oppe i årene. Ligesom Joakim og Anna havde de aldrig fået børn, hvor brændende de end havde ønsket det.

En dag viste en engel sig for Zakarias og sagde: „Din hustru skal føde dig en søn, og du skal give ham navnet Johannes.“

Zakarias blev forbavset og sagde: „Hvordan er det muligt? Jeg er en gammel mand, og min hustru kan ikke få børn.“

„Det vil ske,“ sagde englen. „Og indtil det sker, vil du være stum, fordi du ikke troede mig på mine ord.“

Og således skete det. Zakarias kunne ikke længe tale. Men kort tid derefter blev Elisabeth gravid og blev ude af sig selv af glæde, fordi hendes ufrugtbarhed havde været en vanære og et tungt lod at bære.

Da tiden var inde, fødte hun en søn, og da han skulle omskæres, blev de spurgt, hvad barnet skulle

hedde, og Zakarias tog en tavle og skrev „Johannes“.

Hans slægtninge undrede sig, for der var ingen i familien, der bar det navn; men i samme øjeblik, Zakarias havde skrevet navnet, fik han igen talens brug, og dette mirakel stadfæstede valget. Drengen fik navnet Johannes.

Jesu undfangelse

På dette tidspunkt var Maria omkring seksten år gammel, og Josef havde aldrig sovet med hende.

En nat, da hun lå i sit soveværelse, hørte hun en hviskende stemme ind gennem vinduet.

„Maria, ved du, hvor smuk du er? Du er den smukkeste blandt kvinder. Du må i særlig grad være begunstiget af Gud Herren, eftersom du er så sød og så yndig og har sådanne øjne og læber ...“

Hun blev forvirret og sagde: „Hvem er du?“

„Jeg er en engel,“ sagde stemmen. „Luk mig ind, og jeg skal fortælle dig en hemmelighed, som kun du må kende.“

Hun åbnede vinduet og lukkede ham ind. For ikke at forskrække hende havde englen antaget skikkelse af en ung mand, der på en prik lignede den af de unge mænd, der havde prøvet at komme i snak med hende ved kilden.

„Hvad er det for en hemmelighed?“ sagde hun.

„Du skal blive med barn,“ sagde englen.

Maria følte sig forstumlet.

„Min mand er bortrejst,“ sagde hun.

„Men Gud Herren ønsker, at dette skal ske straks. Jeg er blevet udsendt af ham med den særlige opgave at udvirke det. Maria, velsignet er du blandt kvinder, at Helligånden således skal komme over dig! Du må lovprise Herren!“

Og selvsamme nat undfangede hun et barn, nøjagtig som englen havde forudsagt.

Da Josef vendte tilbage fra det arbejde, der havde ført ham bort fra hjemmet, blev han over al måde forfærdet, da han opdagede, at hans hustru ventede et barn. Han skjulte hovedet i sin kappe, han kastede sig til jorden, han græd sine modige tårer og dækkede sig med aske.

„Herre,“ råbte han. „Tilgiv mig! Tilgiv mig! Hvordan er det, jeg har passet på hende? Jeg bragte dette barn med mig hjem fra templet som jomfru og se på hende nu! Jeg skulle have beskyttet hende, men efterlod hende alene her, ligesom Adam efterlod Eva, og se, slangen er kommet til hende på samme måde!“

Han kaldte hende til sig og sagde: „Maria. Mit stakkels barn. Hvad har du gjort? Hvordan kunne du, der var så ren og god, få dig selv til at give afkald på din uskyld. Hvem er den mand, der gjorde dette?“

JESU UNDFANGELSE

Hun græd sine modige tårer og sagde: „Jeg har ikke gjort noget forkert, det sværger jeg! Jeg har aldrig været sammen med en mand! Det var en engel, der opsøgte mig, fordi Gud Herren ønskede, at jeg skulle undfange et barn!“

Josef blev dybt bekymret. Hvis dette virkelig var Guds vilje, måtte det være hans pligt at tage sig af hende og barnet. Men under alle omstændigheder ville det tage sig uheldigt ud. Alligevel sagde han ikke mere.

Jesu fødsel og fårehyrdernes ankomst

Ikke længe efter udgik der en befaling fra den romerske kejser om, at alle borgere skulle drage til den by, de stammede fra, og lade sig indskrive som led i en stor folketælling. Josef boede i Nazaret i Galilæa, men hans familie var kommet fra Betlehem i Judæa, nogle dagsrejser mod syd. Han tænkte ved sig selv: Hvordan skal jeg lade dem indskrive Maria? Jeg kan indskrive mine sønner, men hvad skal jeg stille op med hende? Skal jeg kalde hende min hustru? Jeg ville føle mig beskæmmet. Skal jeg kalde hende min datter? Men folk ved jo, at hun ikke er min datter, og desuden er det tydeligt at se for alle og enhver, at hun venter et barn. Hvad skal jeg stille op?

Da det kom til stykket, drog han af sted med Maria, der red på et æsel bagefter ham. Barnet kunne komme til verden, hvad dag det skulle være, og Josef havde stadig ingen anelse om, hvad han skulle sige om sin hustru. Da de næsten var nået frem til Betlehem, vendte han sig om for at se, hvordan

hun havde det, og kunne se, at hun så nedtrykt ud. Måske har hun smerter, tænkte han. Lidt senere vendte han sig igen om, og denne gang så han, at hun smilede.

„Hvad er det, der foregår?“ sagde han. „For et øjeblik siden så du bedrøvet ud, og nu smiler du.“

„Jeg så to mænd,“ sagde hun, „og den ene af dem græd og klagede sig, og den anden lo og var glad.“

Der var ingen at se. Han tænkte: Hvordan kan dette være muligt?

Men han sagde ikke mere, og ikke længe efter ankom de til byen. Der var ingen ledige værelser i byens herberger, og Maria græd og skælvede, for tiden nærmede sig, hvor hun skulle føde.

„Der er ingen ledige værelser,“ sagde den sidste krovært, de henvendte sig til. „Men I kan sove i stalden – dyrene vil holde jer varme.“

Josef bredte deres sengetøj ud på halmen og sørgede for at gøre det bekvemt for Maria, og skyndte sig af sted for at finde en jordemor. Da han kom tilbage, var barnet allerede født, men jordemoderen sagde: „Der er endnu én på vej. Hun får tvillinger.“

Og ganske rigtigt, snart efter kom endnu et barn til verden. De var begge drenge, og den første var stærk og sund, men den anden lille, svag og skravlet

af udseende. Maria svøbte den stærke dreng i et tæppe og lagde ham ned i krybben og ammede først den anden, fordi hun havde medlidenhed med ham.

Den nat var der fårehyrder, der holdt vagt over deres hjerde på bakkerne uden for byen. En engel viste sig for dem, badet i lys, og de blev grebet af stor frygt, men englen sagde til dem: „Frygt ikke. I nat er der født et barn her i byen, og han er *Messias*. Og dette er tegnet, I får: I skal finde ham, indsvøbt i et tæppe, og liggende i en krybbe.“

Hyrderne var fromme jøder, og de vidste, hvem *Messias* var. Profeterne havde forudsagt, at *Messias*, Den Salvede, ville komme og udfri israelitterne af deres undertrykkelse. Jøderne havde gennem århundreder været underkastet mange undertrykkere, de sidste var romerne, som nu for nogle år siden havde besat Palæstina. Mange mennesker så frem til, at *Messias* skulle komme og stille sig i spidsen for det jødiske folks kamp og befri jøderne fra den romerske besættelsesmagt.

Derfor brød hyrderne op og drog ind til byen for at finde ham. Lyden af barnegråd førte dem frem til stalden ved siden af herberget, og de fandt her en ældre mand, som vågede over en ung kvinde, der puslede om et nyfødt barn. Ved siden af dem i

krybben lå en anden baby, indsvøbt i et tæppe, og det var dette barn, der græd. Og her var tale om den anden nyfødte dreng, ham der så skravlet ud, fordi Maria først havde ammet ham og derefter lagt ham til at sove, mens hun tog sig af den anden.

„Vi er kommet for at se Messias,“ sagde hyrderne og fortalte om englen og om, hvordan han havde forklaret dem, hvor de ville kunne finde det nyfødte barn.

„Dette her?“ sagde Josef.

„Det er, hvad vi fik fortalt. Det er, hvad vi fik at vide om ham. Hvem ville have tænkt på at lede efter et barn i en krybbe? Det *må* være ham. Det *må* være det barn, der er sendt fra Gud.“

Maria blev ikke overrasket over, hvad hun hørte. Var det ikke noget lignende, hun havde fået fortalt af englen, der var kommet til hende i hendes soveværelse? Men hun var både stolt og lykkelig over, at det skulle overgå hendes lille, hjælpeløse søn at blive genstand for en sådan hyldest og lovprisning. Hendes anden søn skulle nok klare sig uden, han var stærk, rolig og ligevægtig, ligesom Josef. En til Josef, og en til mig, tænkte Maria og holdt denne tanke helt for sig selv og sagde ikke noget om den til nogen.

De vise mænd

I de samme dage kom der nogle vise mænd fra Østen til Jerusalem for at lede efter, som de udtrykte det, jødernes konge, der netop var blevet født. De havde regnet sig frem til denne opdagelse ved at udforske stjernernes og planeternes stilling og havde omhyggeligt lagt drengens horoskop ud fra hans stjernes ascendant og passage og kurs.

Naturligvis henvendte de sig først på kongeslottet og bad om tilladelse til at se kongesønnen. Kong Herodes blev mistænksom og kaldte dem til sig og bad dem om at forklare sig nærmere.

„Vore beregninger viser, at der her i nærheden er blevet født et barn, der skal blive jødernes konge. Vi gik ud fra, at han var blevet bragt herop til kongeslottet, så derfor kom vi først hertil. Vi har medbragt gaver –“

„Højest interessant,“ sagde Herodes. „Og hvor blev han født, dette kongebarn?“

„I Betlehem.“

„Kom lidt nærmere,“ sagde kongen og dæmpe-

de stemmen.

„I, der er verdensmænd og har indsigt i den slags, I vil forstå, at jeg – af hensyn til rigets sikkerhed – må veje mine ord meget omhyggeligt. Der findes uden for landets grænser magter, som både I og jeg ved meget lidt om, men som ikke ville tøve med at dræbe et sådant barn, hvis de fandt det, og det vigtigste er derfor nu at beskytte det. Rejs til Betlehem – og spørg Jer nøje for om barnet – og når I ved noget, må I komme tilbage hertil og give mig besked. Jeg skal sørge for, at der bliver passet godt på det kære barn.“

Derfor rejste de vise mænd de få kilometer mod syd til Betlehem for at finde barnet. De studerede deres stjernekort, slog op i deres bøger og foretog grundige beregninger, og da de havde forhørt sig i næsten samtlige huse i Betlehem, fandt de omsider frem til den familie, de ledte efter.

„Så dette er altså det barn, der skal herske over jøderne!“ sagde de. „Eller er det den anden?“

Maria viste stolt sin lille, skravlede søn frem. Den anden sov trygt lige ved siden af. Vismændene lovpriste det barn, moderen bar på armen, åbnede deres skatkister og fremdrog gaver: guld og røgelse og myrrasalve.

„I er udsendt af Herodes, siger I?“ sagde Josef.

„Javist. Han har bedt os om at komme tilbage til Jerusalem og fortælle ham, hvor I er at finde, så han kan sikre sig, at barnet er i sikre hænder.“

„Hvis jeg var Jer,“ sagde Josef, „ville jeg rejse direkte tilbage til Jeres hjemland. Kongen er uregnelig, skal jeg sige Jer. Det kunne pludselig falde ham ind at straffe Jer. Vi skal nok sørge for at bringe barnet til kongen, når tiden er inde, stol trygt på det.“

De vise mænd fandt, at dette var et godt råd, og rejste deres vej. I mellemtiden pakkede Josef hastigt familiens sager sammen og brød samme aften op med Maria og børnene og drog til Egypten, fordi han havde hørt om kong Herodes' lunefulde adfærd og var utryg ved, hvad han kunne finde på.